

[Petra Petersen.]

der er dårligere stillet nu end før. Det børnetilskud, man har indført, dækker langt fra rabatkort, smør- og tekstilmærker, og dette børnetilskud tilfalder ikke reelt mødrene, men tilfalder finansministeren. Sådan er de love, rigsdagen vedtager her i den seneste tid. Man har igen stjålet fra de fattigste; man har taget fra dem, der intet havde.

Vi er derfor rystede over at erfare, at det ærede medlem af landstinget, fru Lisbet Hindsgaul, vil sætte børnetilskud i stedet for skolebespisning. Jeg forstår ikke, hvad det ærede medlem mener dermed. Her har man reelt stjålet pengene ud af lommerne på de børnerige familier, og så vil man endda påstå, at dette børnetilskud skulle sættes i stedet for skolebespisningen. Det er mig ubegribeligt, at rigsdagens kvinder har et sådant syn på et så vigtigt spørgsmål som skolebespisningen.

Jeg har ved tidligere behandlinger af denne lov givet udtryk for, at skolebespisningen ikke alene skal være en social opgave, en opgave, hvorved det gælder om at møtte de fattigste, og jeg forstår ikke, hvad det ærede medlem fru Elin Appel mener, når det ærede medlem siger, at hvis man ikke kan give til dem allesammen, kan man ikke give mad til nogen; sådan forstod jeg det ærede medlem. Det kan da ikke være hensigten, at man slet intet vil give. Skolebespisningen skal ikke alene være en social opgave, den skal også være en opgave af hygiejnisk og pædagogisk art, og her er et punkt, hvor jeg kan være enig med det ærede medlem fru Elin Appel: skolebespisningen bør ikke henlægges under den offentlige forsorg, men under et andet ministerium. Det bør ikke være en lov af social art. Det er stadig min mening, men alligevel må man konstatere, at skolebespisningen i dag er mere tiltrængt end nogensinde før. Jeg har talt om de love, der fornylig er vedtaget her, og jeg forbavsnes altså over, at rigsdagens kvinder ikke kan se, at der i dag stadigvæk findes et stort skel i befolkningen. Der faldt den udtalelse i formiddags i landstinget, at der ikke længere var skel i den danske befolkning. Det er ikke rigtigt. Fattigdommen griner jo ud fra arbejderhjemmene. Ved prisstigninger og ved kronesænkning er man nået til, at sociallovene i dag er ringere, end de var i 1933.

Hvis man ønsker flere sanatorier, hvis man ønsker flere læger og sygeplejersker, hvis man ønsker flere svage børn, så skal man blive ved, som man er begyndt; så vil man efterhånden nå det, hvis det er det, der er hensigten. En af de københavnske skole-

inspektører har fornylig udtalt, at af 1000 børn var de 700 forsømt. Nu ved jeg ikke, hvad denne skoleinspektør har ment med „forsømt“, men en kendsgerning er det, at tøjet falder af børnene, at forældrene ikke længere er i stand til at give dem den nødvendige mad, at hjemmene bliver mere og mere ribbede for alt.

Jeg kan derfor ikke gå med til det, der er sket i landstinget i dag. Jeg kan ikke være med til at forringe denne lovgivning, og derfor vil mit parti ikke tiltræde lovforslaget, som det foreligger her, men jeg vil ved anden behandling stille ændringsforslag om, at lovforslaget får den ordlyd, det havde, da socialministeren fremsatte det i landstinget.

Tholstrup: Det har været en god gammel skik i Danmark, at børnene kunne sige tak for mad til deres forældre, men som skolebespisningen er udartet — det var navnlig på et forældremøde i Gentofte, det kom frem —, er det kommet dertil, at børnene ligefrem foragter maden og smider den i skarnkassen, hvis den ikke passer deres gane, og det gør den jo ikke altid, for alles smag kan ikke være ens, men madpakkerne er nødt til at være ens. Ligeegyldigt, om denne mad serveres på tallerken eller pakket i papir, er maden ensrettet, og det passer nu engang ikke børn. Derfor har resultatet i hvert fald i Gentofte været, at en meget stor del af børnene ikke brød sig om maden i den grad, som man havde tænkt sig, og det pædagogiske hensyn må i og for sig være hovedbevæggrunden til, at man må frafalde bespisningen. Hvis man vil sige, at det er økonomisk ligeegyldigt, om man får maden med hjemmefra eller man betaler den via skattebilletten, må det dog også veje tungt til, at børnene i og for sig slet ikke bryder sig om denne form for bespisning.

Ved forældremødet i Gentofte tog jeg afstand fra, at vi skulle tage imod statens penge til dette formål; vi må kunne klare børnenes mad selv. Det samme vil jeg sige i dag, hvor jeg skal være med til at bevilge pengene dertil, og jeg siger her, som jeg har sagt ved behandlingen af de andre tilskudslove, at vi kan ikke være med til at uddele penge, som man først må hente hos de samme mennesker, som skal have dem tilbage i form af tilskud eller madpakker. Det er jo de børnerige familier, der må betale skatterne efter de regler, vi har, hvorved man i særlig grad lægger skatterne på det forbrug, som glæder børnene. Det er over 100 mill. kr., vi henter alene på chokolade; hertil kommer afgifter på bol-